

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pavli Laymann è Societate I: Theologiae Moralis
Compendiv[m] absolutissimum et in quinq[ue] libros
partitum**

Laymann, Paul

Moguntiae

12. de Reseruatione casuum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40716

tunc approbatio non requiritur, aliàs si non contentus nullæ sed irritæ erunt absolutiones.

- 9 Spectato iure communi eius Episcopi approbatio requiritur in cuius diæcesi confessiones audiendæ sunt.

C A P. XII.

De Casuum reservatione.

- 1 **P**apa solus nunc iurisdictionem necessariam ad peccatorum absolutionem diuino iure in sui electione atque ordinatione accipit, reliqui verò Episcopi & Prælati exempti iure Ecclesiastico à Papa, qui proinde ipsis iurisdictionem licitam conferre potest, vel respectu personarum, quosdam ab eorum iurisdictione eximendo vel respectu peccatorum quorundam absolutionem sibi reseruando. Et simili ratione, cum parochorum iurisdictione ab Episcopis vel à Prælati, habentibus Episcopalem iurisdictionem, immediatè proueniat, poterunt hi illis in foro conscientie limitatam potestatem dare, quosdam casus grauiores suo iudicio reseruantes. Et enim si in foro externo, non tantum Ecclesiastico, sed etiam civili, vfitatissimum est, vt causæ grauiores superiorum iudicum examini reseruentur, cur non idem fiat in hoc pœnitentiæ foro, vt nimirum crimina grauiora securius corrigantur, & salubriora his remedia adhibeantur, tum verò ob difficultatem veniæ impetrandæ, fideles ab eiusmodi sceleribus absterreantur.
- 2 Papa nullum peccatum reseruare solet, nisi propter annexam censuram excommunicationis. Vnde si Papa aliquem ab excomm. absoluit, potest postea confessarius absoluerè à peccato, cui annexa erat excommunicatio. Sola

Sola mortalia, eaq; non nisi externa & opere consummata peccata referuari solent. Venialia enim cum ad eorum confessionem nemo obligetur, non solent referuari, frustra enim referuarentur. Interna possunt quidem referuari, eo quod iurisdictio non minus ad absoluendum à peccatis internis quam externis conueniente ordine à superioribus ad confessarios inferiores descendit, ideoq; vtraq; potestas libertate seu cum restrictione conferri potest: sed externa solum referuari solent, quia interiorum peccatorum referuatio non ita necessaria est ad Ecclesie gubernationem, quippe quæ externa potissimum spectare debet. Dixi consummata, quia crimen non intelligitur, nisi sit consummatum: nam v. c. attentatio homicidii non est homicidium.

Homicidium voluntarium etiam occultum communi Ecclesiarum consuetudine Episcopis referuatur, quæ verò alia peccata (v. c. crimen incendiarii, falsarii literarum, sacrilegium, violatio loci sacri, sortilegium, crimen scandalosum, ob quod etiam publica poenitentia imponebatur, &c.) in qualibet diocesi referuata sint, ex consuetudine & diocesali constitutione petendum est.

Gravis & insolita casuum multorum referuatio in diocesi, etsi illicita sit, quippe Episcopis concessa potestate, vt vtantur in ædificationem, & non in destructionem, sicut videre est in Trident. sessione 14. cap. 7. tamen valida est, & à parochis obseruanda, non tollatur.

Regularibus prælatis certus modus præscriptus referuandi peccata v. c. in Constit. Clementis III. mandatum est, vt præter casus sequentes, qui referuari possunt, quamuis non debeant, alii non refer-

refer-

reseruentur sine Generalis Capituli in toto ordine
 discussione. 1. Veneficia 2. Apostasia à Religione.
 3. Nocturna furtiua egressio è monasterio. 4. Pro-
 prietas contra votum paupertatis, quæ sit peccatum
 mortale. 5. Iuramentum falsum. 6. Procuratio seu
 auxilium ad abortum faciendum post fœtum ani-
 matum. 7. Falsificatio sigilli monasterii. 8. Furtum
 de rebus monasterii. 9. Lapsus carnis voluntarius,
 opere consummatus. 10. Occisio seu grauis vulne-
 ratio. 11. Malitiosum impedimen- u aut apertio liti-
 rarum à superioribus ad inferiores, & è contra.

7 Si prælatus existimet expedire, vt facultatem ab-
 soluendi à casu reseruato, alteri sacerdoti det, in
 concedendo facilis esse debet. Ratio, ne sacramen-
 tum Confessionis, quod in remedium animarum
 institutum est, nimis graue accidat, atq; occasio ca-
 piatur reticendi peccatum, cum sacramenti irreue-
 rentia, & propriae salutis iactura.

8 Si prælatus expedire iudicet, vt ipsemet casum re-
 seruatum cognoscat, & pœnitens extra sacram con-
 fessionem explicare nolit; Ordinarie integra omni-
 um peccatorum confessio ei faciendæ est, interdum
 tamen ob moralem impossibilitatem, vel ob graui-
 um negotiorum impedimentum, sufficit solum ca-
 sum reseruatum audire, & ab eo directè absoluer-
 cum onere, vt reliqua peccata inferiori sacerdoti ex-
 plicentur, quam consuetudinem pœnitentiatorum
 Romæ esse testatur Canus.

NB. Omnia peccata vni sacerdoti explicanda
 sunt, ordinariè & per se, non item in casu extraor-
 dinario & accidentali, sicut cernere est in eo, qui v-
 num, aut plura peccata confiteri oblitus est, vel ob
 periculum reuelationis explicare non potuit.

Si

Si confessarius peccatum aliquod confitentis intelligat esse reseruatum superiori, ordinariè non debet eum absoluerè, sed ad superiorem mittere, vel absoluendi potestatem ab eo petere, patet ex Trident. & ratio est; quia ad integritatem sacramentalis Confessionis pertinet, vt de omnibus mortalibus fiat, coram legitimo iudice, qualis ille tantum est, qui potestatem habet, de integra causa cogno- scendi, vt absolutio ab eo ritè pronuncietur.

Propter aliquam necessitatem (v.c. si laicus com- munitate, aut sacerdos celebrare debeat, & superiorem distanti adire non possit) licitum est inferiori Sacerdoti absoluerè à peccatis, quorum vnum aut plura reseruata esse scit, imposito onere pœnitenti, vt reseruata sola superiori indicentur, vel absoluendi potestas ab eodem petatur: pertinet enim ad dignitatem S. Eucharistiæ: idem dicendum de sententia excommunicationis. Cum enim excommunicatio, v.c. iure tantum positio, arceat ab usu S. Eucharistiæ ac pœnitentiæ, cessat eius obligatio in casu magnæ necessitatis: quare si excommunicatus ob vitandam infamiam S. Eucharistiam percipere potest, multò magis in tali casu à peccatis absolui, non obstante excommunicatione.

Talis, qui communicandi necessitate constrictus, superiori accedere tunc non potest, vt à peccato si reseruato absoluator, non est obligatus, vt inferiori Sacerdoti confiteatur, si scandalum cesserit, & communicaturus & celebraturus existimet se committitur. Ratio, quia nemo per se loquendo obligatus est, vt idem peccatum bis confiteatur. Talis tamen idem peccatum reseruatim bis confiteri debet, videlicet non tantum inferiori, sed etiam

Zzz

postea

postea superiori. Ergò talis obligatio imponi non debet. Cur autem dixerim per se loquendo: ratio est, quia per accidens, si pœnitens alia peccata non reseruata habeat, vnà cum iis etiam reseruata confiteri debet, vt confessarius pœnitentis statum rectè cognoscat.

12 Qui in Excommunicatione constitutus per ignorantiam bona fide, vel quia existimauit, se legitime ab inferiori absolui posse, absolutionem petit, vnde absoluitur à peccatis, quia aliqualis necessitas vrget: Siquidem pœnitens ægro animo, discedet ab illaque absolutione, cum ex sua parte benè dispositus sit ab excommunicatione; tamen annexa non absoluitur. In mortis articulo seu periculo siue ex infirmitate, siue ex iudicis decreto (etiam probabiliter, v. c. periculo perpetuæ amentia, belli futuri conflictu, partu periculoso) etiam excommunicatus hæreticus ab omnibus peccatis absolui potest. Cur autem Ecclesia omnibus sacerdotibus in mortis articulo hanc potestatem tribuit; Ratio est, quia peccator in tali casu, tum iure diuino, tum ex naturali charitate erga se ipsum ad confitendum obligatur. Quæ ratio obligationis æquè locum non habet, & si aliquis propria sponte v. c. in bello periculum mortis adeat.

13 Si sacerdos iurisdictione præditus adsit, vel vocari possit, sacerdos simplex seu iurisdictione carens, ius absoluendi non habet in mortis articulo. Ratio, quia sacerdotem simplicem potestas absoluendi à quibuscunque peccatis in mortis articulo conceditur iure extraordinario ob rationem necessitatis, ne hac occasione (si absolutio denegetur) aliquis pereat. Ergo cessante necessitate, cessat hæc extraordinaria-

ordinaria potestas, per regulam Abbat. *Cum aliquid conceditur propter necessitatem, durat concessio, quatenus preget necessitas.*

Similiter parochus in mortis articulo absolueri non potest à reseruatō Episcopo, si adsit Episcopus aut priuilegiatus, aut facillè accersiri possit, nisi alia sit diœcesis necessitas.

Qui propter mortis periculum à peccatis reseruatō absolutus est, cessante periculo superiori se sistere non debet. Ratio, quia in mortis articulo omnes sacerdotes non indirectè, & per concomitantium; sed per se ac directè ab omnibus omnino peccatis absoluendi potestatem habent. Excipitur tamen: Nisi peccato annexa sit censura excommunicationis superiori reseruata, tunc enim absolutus cessante mortis periculo, sistere se debet superiori, ad quem de iure ordinario absolutio pertinet, non iterum absoluatur, sed ut mandatum eius accipiat.

C A P. XIII.

De officio & obligatione Confessarij.

Scientia opus est Confessario, ut rectè suo munere fungatur, unde si scientia requisita non instructus, exercet munus Confessarij, grauiter peccat. Ratio, quia si Medicus imperitus peccat, committens se Corporum Curationi, & Iudex imperitus ad decisionem causarum, quantò magis spiritualis iudex ac medicus animarum. Igitur discernere possit Confessarius inter peccatum & peccatum, inter mortale & veniale saltem in genere: nam in particulari exercitissimus quisque hæsitabit. Item cognoscere debent quæ spectant ad sacramenti peccata.